

YONATAN FRIIS

MORD
PÅ
JAPANSK

DE KVINDelige

DRABSMÆND

Indholdsfortegnelse

Forord:

Incestsagen i Yaita:

Kidnapperen i sportsvognen:

Kvinden med de syv ansigter:

Brændende kærlighed:

Frisøren der blev parteret:

Trommestikmorderen:

De sorte sygeplejersker:

Den forgiftede karry:

Døden i børnehaven:

Fem lig i en lejlighed:

Dobbeltdrabet på bagsædet:.

En ulykke kommer sjældent alene:

(Døds)vold i hjemmet:

Alene hjemme:

Storesøster mod lillebror:

Forord

Baseret på befolkningsstørrelsen har Japan en af verdens laveste morderater. I Danmark bliver der for hver 100.000 indbygger begået cirka 1 drab årligt, men i Japan er dette tal tre gange lavere. Det er altså ikke for ingenting, at Japan er kendt for at være et fredeligt land med begrænset kriminalitet. Men nu og da bliver nationen imidlertid rystet af voldsomme forbrydelser, der fører til både utryghed og debat.

Børn, der slår ihjel, massakrer på åben gade og bestialske drab af modbydelig karakter er blot eksempler på sager, der i efterkrigstiden har sendt chokbølger gennem det japanske samfund. Men noget, der altid formår at skabe opmærksomhed, er, når kvinder slår ihjel, eftersom det typisk er mænd, som tager livet af andre mennesker. Når kvinder begår drab, bliver der derfor ofte sat fokus på deres motiv, så dækningen af sager foregår ud fra et psykologisk perspektiv, hvor man i høj grad forsøger at forstå de omstændigheder, der ligger til grund for forbrydelsen.

Denne bog beskæftiger sig med 15 drabssager fra Japan i nyere tid, hvor kvinder har forvoldt andres død – enten egenhændigt eller som den hovedskyldige part i en gruppe. Der optræder desuden kun sager, som har ført til domsafsigelser, så der altså ikke er tvivl om skyldsspørgsmålet. Sagerne er blevet udvalgt baseret på deres sensationelle eller brutale karakter og vil blive præsenteret kronologisk ud fra det årstal, de havde deres begyndelse.

Informationerne stammer primært fra de oplysninger, som er blevet udgivet af det japanske politi i forbindelse med efterforskningerne, samt de oplysninger, som er blevet fremlagt under retssager, hvor det primært er vidneudsagn,

der har gjort det muligt at beskrive forbrydelserne og derigennem afdække omstændighederne bag dem. Da personlige beretninger er subjektive skal man dog huske på, at de nødvendigvis ikke er sandfærdige. Der tages desuden forbehold for fejlinformationer, da det hænder, at selv de officielle kilder har det med at udgive misvisende oplysninger.

For at kunne give en så detaljeret beskrivelse af sagerne som muligt er der ydermere gjort brug af informationer og interviews, som er blevet indhentet og foretaget af henholdsvis japanske medier, forfattere og journalister. Der vil ligeledes blive inddraget nogle af de kulturelle, psykologiske og sociale aspekter, som kan være med til at forklare motiverne og dermed belyse de omstændigheder, som har fået japanske kvinder til at slå ihjel. Vær opmærksom på, at nogle sager er beskrevet i detaljer, som kan virke ubehagelige for nogen.

Selvom ofrenes identiteter på et tidspunkt har været offentliggjort, så er enkelte siden blevet anonymiseret. I denne bog vil flere af ofrene derfor blive omtalt med brug af deres fornavne alene, mens efternavne kun vil blive nævnt, når ofrene er beslægtet med gerningskvinden. Eftersom der i alle sager er blevet afsagt dom, så er de dømte kvinders fulde navne nemlig også blevet offentliggjort, og disse vil derfor optræde i denne bog. Af hensyn til de pårørende og andre involverede parter er deres navne derimod fiktive.

-Yonatan Friis

1968

Incestsagen i Yaita

I 1968 blev Japan rystet af en drabssag, da en 29-årig kvinde valgte at slå sin far ihjel. Det var imidlertid ikke forbrydelsen, som vakte opsigt, men derimod hendes motiv, eftersom hun i 15 år havde været udsat for seksuelle overgreb og psykisk tortur, hvilket til sidst blev for meget hende. Men dermed opstod der også et juridisk dilemma – for i Japan var incest som udgangspunkt ikke forbudt, hvorimod det at dræbe en af sine forældre dengang kunne føre til dødsstraf.

Chiyo Aizawa blev født i 1939 som det første barn af 24-årige Takeo og hans jævnaldrende kone, som her vil blive kaldt for Yuki. Parret fik efterfølgende fem andre børn – tre piger og to drenge, som Yuki havde ansvaret for at passe, mens Takeo til daglig var beskæftiget som landbrugsarbejder. Hans knebne løn var lige akkurat nok til at brødføde familien, som derfor var temmelig fattig, hvilket dog også skyldtes, at Takeo begyndte at drikke og gradvist blev alkoholiker, så en stor del af hans løn blev spenderet på druk.

Som lille gennemlevede Chiyo anden verdenskrig, men selvom hun klarede sig uskadet igennem denne, og Japan gik en lysere fremtid i møde, så var dette ikke tilfældet for den lille pige, der i stedet ville ende ud i et årelangt helvede, som begyndte i 1953, da hun var 14 år gammel. På dette tidspunkt var familien netop flyttet ind i et hus med kun to soveværelser i byen Utsunomiya i Tochigi-præfekturet, efter hendes far havde lagt landbruget bag sig for i stedet at forsøge sig med en tilværelse som selvstændig.

Forretningen gik dog dårligt, og Takeo fortsatte med at drikke, så han ofte kom beruset hjem om aftenen.

Dette var også tilfældet en nat, hvor resten af familien lå og sov, da Takeo i stærkt påvirket tilstand vendte hjem til sit hus, hvor han åbnede skydedøren op til børnenes sovekammer og hér valgte at lægge sig hos sin ældste datter, der vågnede ved følelsen af, at nogen rørte ved hende. Da Chiyo undrende slog øjnene op og dermed opdagede, at det var hendes egen far, som var i gang med at forgribe sig på hende, prøvede hun straks at gøre ham opmærksom på, at hun var hans datter. Men dette var manden tilsyneladende ligeglad med, for han fortsatte nemlig med at befamle pigen og krøb til sidst ned under hendes dyne, hvor han fuldførte sit overgreb ved at dyrke sex med hende.

Chiyo turde ikke gøre modstand, så hun blev liggende på sin futon og udholdt ubehaget, samtidig med at hun fokuserede på ikke at fremkalde en lyd af frygt for, at det ville vække hendes mindre søskende, som lå og sov lige ved siden af, imens hendes far tog hendes mødom. Da Takeo var færdig, begav han sig ind i sin egen seng, og selvom Chiyo sådan set godt vidste, at hun var blevet udsat for et seksuelt overgreb, så var hun ikke klar over, at det var forkert. Som datter kunne hun trods alt ikke tillade sig at modsætte sig sin far, idet den japanske familiesammensætning er baseret på konfucianismens ideologier, hvor det forventes, at børn adlyder deres (for)ældre og ikke trodser dem – især ikke faren, idet han som manden er familiens overhoved.

Chiyo besad derfor en kulturelt indlejret opfattelse af, at hendes far var i sin fulde ret til at misbruge hende seksuelt, hvis det var det, han havde lyst til, fordi hans status var højere end hendes. Ydermere var incest ikke forbudt ifølge den japanske lovgivning, så det at en far dyrkede sex med sin datter var juridisk set tilladt, så længe hun var over den seksuelle lavalder, hvilket i Japan er 13 år – dog kunne det

betegnes som voldtægt, hvis det kunne bevises, at en far havde forgrebet sig på sin datter imod hendes vilje.

Grundet de traditionelle familieværdier var der bare ikke mange piger, som turde sige fra over for deres fædre, selv hvis de forgreb sig på dem, så det var i bund og grund problematisk at definere seksuelt misbrug i hjemmet som voldtægt, idet man kan sige, at piger (og kvinder) gennem kulturen var blevet opdraget til at finde sig i at blive undertrykt både i og uden for hjemmet. Omvendt gav den noget konservative familiesammensætning på samme tid fædre en opfattelse af, at de kunne tillade sig at kommandere rundt med og udnytte deres koner og børn, fordi de statusmæssigt set var underlagt manden i huset.

Efter Chiyos far havde forgrebet sig seksuelt på hende, da hun var 14 år, fortsatte overgrebene med at stå på i al hemmelighed, idet Takeo begyndte at dyrke sex med sin datter flere gange om måneden, uden at hans kone eller andre børn opdagede noget. Chiyo havde nemlig fået at vide, at hun ikke skulle fortælle sin mor eller søskende, hvad hende og hendes far foretog sig. Men pigen brød sig ikke om at dyrke sex med sin far, så efter at have været udsat for seksuelt misbrug i et år valgte hun endelig at gå til sin mor og afsløre, hvad der foregik bag hendes ryg.

Yuki havde længe undret sig over, hvorfor Takeo ikke længere gad hygge sig med hende. Og da hun fandt ud af, at det var, fordi han simpelthen var begyndt at forgribe sig på sin egen datter, besluttede hun sig for at konfrontere sin mand og bede ham om at lade Chiyo være, hvilket imidlertid fik Takeo til at true hende på livet, da han rettede en kniv imod hende med beskeden om, at hun gjorde klogest i at blande sig uden om, medmindre hun gerne ville dø.

Dette var en højst usædvanlig adfærd, eftersom Takeo aldrig før havde været voldelig over for Yuki, som pludselig frygtede for sin egen og børnenes sikkerhed, så hun derfor

beslattede sig for at forlade sin mand og rejse bort med alle seks børn. Men i 1950'erne var der ingen steder for en mor i nød at søge hjælp, idet Japan endnu var et samfund præget af stærke patriarkalske værdier, så end ikke vold og misbrug i hjemmet kunne få myndighederne til at gribe ind, idet man betragtede dette som værende private anliggender, som skulle håndteres internt i familien. Og hér var det manden, der som overhovedet havde ansvaret for at sikre ro og orden. Så hvis en kone valgte at forlade ham, så var der en tendens til, at man i samfundet så ned på kvinden og tillagde manden sympati, fordi man mente, at hans hustru trodsede ham og dermed skændede hans ære ved at forlade sin plads, der traditionelt set var ved hans side.

Yuki var kort sagt overladt til sig selv, fordi der ikke var nogen støtte fra myndighedernes side. Så hun så sig inden længe nødsaget til at vende tilbage til sin mand, hvis voldelige adfærd herfra tog til, alt imens han fortsatte med at forgrube sig på Chiyo, der ligesom Yuki måtte affinde sig med at leve i et helvede, hvor det var Takeos lyster, som dikterede deres hverdag. Til sidst blev tilværelsen ganske enkelt for meget for Yuki, og hun valgte derfor at flytte hjem til sine forældre og storebror sammen med sine to yngste børn, fordi der desværre ikke var plads til, at hun kunne bringe dem alle med sig.

Roller som mor blev herfra udfyldt af Chiyo, der som teenager overtog pasningen af huset og opdragelsen af sine tre tilbageværende søskende, som nu ikke kunne undgå at bemærke forholdet mellem deres far og storesøster, eftersom han både forgreb sig på Chiyo og misbrugte hende uden at bekymre sig om, at hans andre børn var til stede. Uden sin kone i huset fik han sådan set frie tøjler til at udnytte Chiyo, hver gang han havde lyst. Men selvom Takeo godt nok blev ved med at forgrube sig på sin datter, så indså han åbenbart, at han befandt sig på et moralsk sidespor, eftersom han endte med at opsøge sin kone hjemme hos

hendes forældre, hvor han undskyldte over for hende med løftet om, at han nok skulle holde sig fra Chiyo, hvis bare hun lovede at vende tilbage ham.

Således fandt Takeo og Yuki sammen igen, og for at Yuki kunne sikre sig, at Takeo ville holde sit løfte, flyttede familien ind i en hytte ved siden af hendes forældres hjem, så de kunne hjælpe hende med at overvåge Takeo og holde Chiyo beskyttet fra ham. Yukis familie havde nemlig fået at vide, hvad Takeo foretog sig med Chiyo, og overgrebene havde faktisk ført til rygter i lokalsamfundet, så kendskabet til incestforholdet blev mere og mere udbredt. Men fordi incest altså var tilladt, så var der ingen, som hverken greb ind eller påtalte det, idet den slags blev anset for at være en privat sag – også selvom der åbenlyst var tale om seksuelt misbrug.

Takeo fortsatte med at drikke, og hver gang han blev fuld, steg hans sexlyst, hvilket i sidste ende førte til, at han alligevel ikke kunne holde sig fra Chiyo, så det seksuelle misbrug på den måde blev genoptaget. Da Yuki fandt ud af dette, førte det til konflikter, da både hun, hendes bror og far forsøgte at tale Takeo til fornuft. Men lige meget hjalp det, for Takeo blev ved med at forgribe sig på sin datter, hvilket resulterede i, at hun som 17-årig blev gravid med det, der både var Takeos barn og barnebarn.

På dette tidspunkt havde Chiyo imidlertid forelsket sig i en 28-årig risplanter, som hun besluttede sig for at stikke af sammen med. Og selvom det ellers lykkedes for det unge par at slippe væk, så blev de meget hurtigt opsøgt af Takeo, som forpurrede sin datters planer ved at bringe hende hjem med den begrundelse, at hun tilhørte ham, og at hun aldrig nogensinde ville få lov at finde sammen med andre mænd, hvilket han nok skulle forhindre hende i.

Takeo valgte herefter at bekende sig fuldt ud til Chiyo, da han efterfølgende forlod sin kone og slog sig ned i byen Yaita nord for Utsunomiya, hvor han flyttede ind i en

etværelses lejebolig sammen med Chiyo og den ældste af hendes søstre, som blev tvunget til at følge med. Det var nemlig et strategisk valg at bringe søsteren med, idet Takeo kunne true med at forgribe sig på hende i stedet, hvis Chiyo nægtede at dyrke sex med ham – og på den måde påbegyndte de to et nærmest ægteskabeligt forhold, hvor de sov i samme seng.

Mens Takeo arbejdede som gartner, og søsteren gik i skole, måtte Chiyo blive hjemme, hvor hun havde ansvaret for at passe sin datter, som kom til verden den 24. november 1956. Året efter flyttede familien så ind i en lejlighed i Yaita, hvor Chiyo fødte yderligere to døtre. Og selvom alle tre børn ellers var et resultat af incest, så blev de på lovlig vis registreret som indavl, eftersom det jo ikke var forbudt for en far at dyrke sex og sågar få børn med sin datter. Det eneste, som ikke var tilladt, var at gifte sig med hende.

Men udadtil lod Takeo og Chiyos forhold ikke til at være baseret på misbrug, så mange naboer faktisk troede, at de i virkeligheden var mand og kone. Ingen fornemmede Chiyos lidelser – eller også tog man sig ikke af dem, så hun bad heller ikke om hjælp, idet hun næppe ville have modtaget det alligevel. I det skjulte havde Chiyo dog planer om at stikke af fra lejligheden, og hun havde sågar pakket en taske, så hun hele tiden var klar til at tage springet, når først hun havde samlet mod nok til at forlade sin far.

Problemet var bare, at hun var bekymret for sin lillesøster. For hvis hun valgte at efterlade hende hos deres far, ville han med stor sandsynlighed begynde at forgribe sig på hende i stedet, hvilket Chiyo for alt i verden ville forhindre. På den anden side kunne hun ikke bringe søsteren med sig, fordi hun var i gang med at tage en uddannelse, hvilket ville gøre det muligt for hende at finde arbejde og dermed selv bryde med det fæle miljø, hun befandt sig i. Så selvom Takeo blev ved med at forgribe sig på Chiyo, så fortsatte hun med at udholde overgrebene, indtil hendes søster

omsider færdiggjorde skolen og flyttede fra lejligheden, efter hun blev ansat på en fabrik i en anden by.

Hermed eskalerede Takeos besættelse af Chiyo dog også, idet overgrebene begyndte at foregå på daglig basis, så hun igen og igen blev gravid, hvilket gjorde det umuligt for hende at flygte, når hun i forvejen havde tre børn at bekymre sig om. Chiyo endte med at føde to andre børn, der desværre døde kort efter fødslen, mens hun oplevede hele fem ufrivillige aborter frem til 1967, hvor hun på hospitalet blev opfordret til at blive steriliseret, hvilket var et indgreb, som hun frivilligt indvilligede i, så hun fremover kunne dyrke sex uden at blive gravid.

For Chiyo var de mange graviditeter blot med til at forstærke det mareridt, hun gennemlevede. Og selvom man på hospitalet var klar over, at de ufrivillige aborter efter alt at dømme skyldtes, at hun fik børn med sin egen far, så var der tilsyneladende ingen, der lod til at tage sig af deres forhold, hvilket gav Chiyo den opfattelse, at der heller ikke var nogen, der kunne hjælpe hende, hvis hun fortalte, at hun i virkeligheden var et offer for misbrug. Vejen til frihed var derfor stadig at stikke af – men hvis hun skulle have mulighed for at klare sig selv, havde hun først og fremmest brug for penge.

Siden 1965 havde Chiyo derfor været ansat ved et trykkeri, hvor hun tre år senere mødte en 7 år yngre mand, som hun begyndte at få følelser for. Disse følelser var dog i høj grad påvirket af det faktum, at hvis Chiyo bare kunne finde en mand at gifte sig med, så ville hun på den måde kunne forlade sin far, eftersom hun på papiret ville være bundet til en anden mand. Det var også derfor, hun udså sig en kun 22-årig mand, da hans uerfarenhed og naivitet gjorde det nemmere for Chiyo at etablere et forhold til ham, selvom han ganske vist var klar over, at hun var mor til tre børn og tilmed ikke kunne få flere.

Som 29-årig fik Chiyo således sin første kæreste, med hvem hun gik på café og tog i biografen med. For første gang i sit liv fik hun langt om længe følelsen af at være lykkelig, og alt så ud til at udspille sig som i et eventyr, da den unge mand ovenikøbet tog skridtet videre og friede til hende. Desværre begik Chiyo herefter den fejl at fortælle Takeo om sine ægteskabsplaner, for da han på den måde fandt ud af, at hans datter havde i sinde at forlade ham, valgte han endnu engang at forpurre hendes planer ved at true med at slå hendes kæreste ihjel.

Frygten for at hendes far ville gøre alvor af sine trusler fik da Chiyo til at love, at hun nok skulle sige op på trykkeriet, så hun aldrig ville se den unge mand igen. Men dette havde hun dog ikke i sinde at holde, for efter Takeo var taget på arbejde den næste morgen, ringede hun nemlig til sin kæreste og bad ham om at møde hende på stationen i Yaita, så de sammen kunne rejse til en anden by og gifte sig.

Manden tog omgående afsted og ankom som aftalt til stationen, hvor han gav sig til at vente på Chiyo. Men timerne gik, og hun dukkede aldrig op. Og da han omsider opgav håbet og besluttede sig for at vende hjem, var det med formodningen om, at Chiyo højst sandsynligt havde fået kolde fødder og fortrudt.

Men sandheden var desværre en anden. For Chiyo havde nemlig haft held med at forlade lejligheden og var faktisk på vej til busstoppestedet for at tage bussen til stationen, da hun tilfældigvis stødte ind i sin far, som blev stiktosset, straks som det gik op for ham, hvad hans datter havde gang i. Han valgte derfor at slæbe hende tilbage til lejligheden, hvor han låste hende inde og forbød hende at gå ud, ligesom han tilmed ringede til hendes arbejdsplads og sagde op på hendes vegne ved at fortælle, at Chiyo ikke længere ville møde op, fordi hun var stukket af med sin elsker.

Mens Chiyo sad barrikaderet i lejligheden, forsøgte hun forgæves at komme i telefonisk kontakt med sin kæreste, så

hun kunne undskylde over for ham og forklare sin situation. Men han nægtede dog at tale med hende – ikke fordi han var såret, men fordi han i mellemtiden havde fundet ud af, at hendes døtre i virkeligheden også var hendes søstre, idet en kollega havde fortalt ham, at hun ikke blot boede med sin far, men at hun også havde et seksuelt forhold med ham. Og dermed gik forholdet til den unge mand i vasken, så Chiyo's billet til friheden ligeledes forsvandt.

Den 20. september 1968 begyndte Chiyo at planlægge sin flugt på egen hånd, da hun undersøgte muligheden for at slå sig ned i Tokyo som enlig mor. Men hendes far fik imidlertid mistanke om, at hun igen var ude på at stikke af, så han begyndte at overvåge hende konstant, mens han låste hende inde i lejligheden, når han var nødt til at arbejde i dagtimerne.

Hen over de kommende dage fortsatte Takeo med at drikke sig fuld og forgribe sig på Chiyo, mens hun sad fanget i lejligheden. Men det fysiske misbrug og den psykiske tortur blev til sidst for meget for kvinden, der lørdag den 5. oktober så sit snit til at få gjort en ende på sine lidelser en gang for alle, da hendes 53-årige far som altid vendte beruset hjem og omkring klokken 20 gik i gang med at klæde sig af, så han på den måde kunne foretage den daglige rutine, det efterhånden var at dyrke sex med sin datter.

Hvad Takeo ikke vidste var, at han dog allerede havde været sammen med Chiyo for sidste gang. For manden var nemlig så plørefuld, at hans sanser tydeligvis var påvirket. Så da han i sit fordrukne stadie pludselig truede med at slå deres tre børn ihjel, hvis Chiyo nogensinde prøvede på at forlade ham, blev dette dråben, der fik kvindens tålmodighed til at flyde over, idet hun uden videre valgte at samle sin fars afkastede bukser til sig, inden hun med brug af snøren i disse gav sig til at kvæle manden, som end ikke havde kræfter til at gøre modstand, da Chiyo spændte

grebet og sørgede for at bevare det i det ene minut, det tog for hende at ændre resten af sit liv.

Da Chiyo efterfølgende slap taget i bukserne, og synet af hendes livløse far fik det til at gå op for hende, at hun rent faktisk havde slået ham ihjel og omsider var frigjort fra hans tyranni, reagerede hun ved på fattet vis at forlade lejligheden, mens hendes tre døtre stadig befandt sig i den sammen med deres døde (mor)far. Men i stedet for at tage ud og udforske den verden, som nu endelig lå åben for hendes fødder, tog Chiyo i stedet hen til en nærliggende købmand, hvor hun gik ind og stillede sig i butikken med et fraværende blik, før hun grædende kollapsede på gulvet, alt imens hun forklarede det chokerede personale, at hun netop havde taget livet af sin far.

Politiet blev omgående tilkaldt. Og da man så sandelig fandt Takeo død i lejligheden i Yaita, blev Chiyo anholdt og sigtet for at have begået en af de værste forbrydelser ifølge japansk lovgivning. Grundet konfucianismens værdier, som ikke blot havde været med til at forme det japanske familiemønster, men også den japanske moral, var det at dræbe ens forælder nemlig en forbrydelse, der havde sin helt egen paragraf i den japanske straffelov, hvor det tilmed fremgik, at det var mere strafbart end at begå drab i almindelighed. Det betød ganske enkelt, at Chiyo risikerede en livstidsdom – eller i værste fald dødsstraf.

Sagen om Chiyo Aizawa skulle imidlertid ende med at sætte det japanske retssystem på en hidtil uset prøve, idet den i den grad gjorde japanerne opmærksomme på behovet for en modernisering af lovgivningen, da det under afhøringen af gerningspersonen viste sig, at man jo sådan set havde at gøre med et offer. Da Chiyo valgte at inddrage politiet i de grusomheder, hun i 15 år havde været udsat for, og dermed også det motiv, som lå til grund for forbrydelsen, var der ikke længere tale om en simpel drabssag, eftersom nuancerne i denne faktisk gjorde det muligt at retfærdiggøre

det, som ifølge japansk lovgivning var en af de værste lovovertrædelser.

Men Chiyo var nu engang japaner, og hun havde brudt loven i Japan, og derfor skulle hun også dømmes ved en japansk domstol, hvor man trods alt er nødt til at forholde sig til de paragraffer, som gælder for alle. Og netop lighedsprincippet endte endda med at blive Chiyos redning, da en privat advokat kom hende til undsætning og tilbød at føre hendes sag.

Der var tale om forsvarsadvokaten Daihachi Onuki, som havde hørt om Chiyos sag og i den forbindelse stillede sig selv til rådighed for hende, eftersom hun ikke havde råd til en advokat og derfor stod til at få en tilfældig en udpeget. Daihachi Onuki var nemlig bange for, at en beskikket forsvarsadvokat ikke ville sætte sig tilstrækkelig ind i sagen og aktivt kæmpe for Chiyo. Men dette var han derimod villig til at gøre, så han påtog sig opgaven mod en symbolsk betaling bestående af kartofler.

Da retssagen mod Chiyo begyndte året efter, havde Daihachi fået samlet tre trumfkort i ærmet, som han valgte at spille i håb om, at hans klient ville modtage en så lav straf som muligt. De første kort var de formildende omstændigheder, som ville føre til en mildere dom, hvis de blev anerkendt i retten. For det første påstod advokaten nemlig, at Chiyo dræbte sin far i selvforsvar, fordi hun i 15 år havde været udsat for seksuelle overgreb, og at hun den 5. oktober 1968 var ved at blive udsat for endnu et, som hun altså fik afværget ved at slå sin far ihjel. Og for det andet argumenterede Daihachi for, at de årelange overgreb samt dagene, hvor Chiyo havde siddet indespærret i lejligheden, havde påvirket hende psykisk i en sådan grad, at hun på gerningstidspunktet var mentalt ustabil.

Med udgangspunkt i paragraf 200 i den japanske straffelov, der omhandlede drab på ens forælder eller værge, kunne formildende omstændigheder i et enkelt tilfælde føre til en minimumsstraf på syv års betinget

fængsel. Denne kunne ydermere blive halveret, hvis der var andre formildende omstændigheder at forholde sig til, så Chiyo altså kunne slippe med 3½ års betinget fængsel, hvis bare retten anerkendte de formildende omstændigheder. Og det gjorde den skam. Men Chiyo Aizawa blev dog ikke kendt skyldig – hun blev simpelthen frikendt takket være Daihachi Onukis tredje trumfkort.

Daihachi overtalte ganske enkelt retten til at behandle drabet på Takeo som en almindelig drabssag, hvilket gjorde det muligt for Chiyo at blive frifundet, fordi man anerkendte, at hun dræbte sin far i selvforsvar, og at hun på gerningstidspunktet var mentalt ustabil. Daihachi påpegede nemlig, at paragraf 200, som Chiyo var blevet sigtet efter, var et juridisk levn fra fortiden, idet denne var modstridende med den japanske grundlov fra 1947, hvori alle liv vægtes lige, hvilket vil sige, at de skal behandles ens – og derfor var det imod de helt fundamentale menneskerettigheder, at man ifølge japansk lovgivning tillagde forældres liv større værdi end almindelige menneskers.

Dette erkendte retten, og det var altså grunden til, at Chiyo slap afsted med at slå sin far ihjel. I første omgang i hvert fald. For anklagemyndigheden ankede dommen, så sagen derfor måtte gå om i 1970, hvor Chiyo ikke var lige så heldig. Denne gang blev de formildende omstændigheder trods alt også anerkendt, men Chiyo blev imidlertid dømt ud fra den oprindelige paragraf, som hun var sigtet efter, hvilket resulterede i den lavest mulige dom på 3½ års betinget fængsel.

Så var det forsvarerens tur til at anke dommen, hvilket førte til den tredje og afgørende retssag i 1973, hvor Chiyo næsten havde afsonet sin straf. Så det store spørgsmål var sådan set bare, om hun skulle tilbage i fængslet, eller om hun efter retssagen kunne gå fri. Den tredje retssag resulterede dog i en helt tredje dom, idet man ligeledes besluttede sig for at behandle sagen som en almindelig

drabssag. Men denne gang blev Chiyo ikke frikendt - i stedet blev den nu 34-årige kvinde idømt 5½ års fængsel, hvoraf 2½ af disse blev gjort betinget. Og eftersom de 2½ år allerede var afsonet, kunne Chiyo faktisk forlade retten som en fri kvinde.

For første gang i sit liv kunne hun nu tage beslutninger for sig selv og opbygge en tilværelse uden at føle sig fanget. Hendes mareridt var omsider forbi, og selvom hendes døtre var blevet anbragt på et omsorgshjem, så fik Chiyo lov at besøge dem en gang om ugen, så hun dermed kunne holde kontakten ved lige og genetablere forholdet til dem, da de blev voksne.

Ifølge Daihachi Onuki, slog Chiyo sig ned i Utsunomiya, hvor hun blev ansat som servitrice. Men ingen ved, hvad der herefter blev af hende. Chiyo sørgede nemlig for at sende nytårshilsener til Daihachi, hvori hun udtrykte sin evige taknemmelighed, ligesom hun holdt ham opdateret om, hvad der foregik i hendes liv, indtil Daihachi til sidst frabad sig flere nytårskort fra hende, da han ganske enkelt opfordrede hende til at lægge fortiden bag sig og fokusere på sin fremtid, hvilket hun ikke kunne gøre, så længe hun genkaldte det helvede, hun havde været igennem, hver gang hun tænkte på ham.

Daihachi glemte derimod aldrig Chiyo - og det gjorde det japanske retssystem heller ikke. Efter den juridiske rutsjebanetur og den endelige domsafsigelse i 1973 fik alle indsatte, der tidligere var blevet dømt ud fra paragraf 200, nemlig nedsat deres straf, mens paragraffen blev afskaffet under en reformering af straffeloven i 1995. Selvom den seksuelle lavalder i Japan fortsat er 13 år, så er denne også blevet reformeret, så der i dag eksisterer regionale regler, der bevirker, at det i visse egne er forbudt at dyrke sex med personer under 18 år.

På et nationalt plan gælder dette nu også for værger, der har fået deres helt egen paragraf i den landsdækkende

lovgivning netop for at forebygge seksuelle overgreb i hjemmet. Men selvom lovgivningen siden er blevet moderniseret, så kniber det stadig med samfundsforholdene, eftersom Japan fortsat hænger fast i konfucianismens dogmer, der tillægger familien større betydning end det enkelt menneske.

Det vil kort sagt sige, at vold og misbrug i hjemmet fortsat er temmelig udbredt i Japan, idet man stadig er af den opfattelse, at der er tale om private anliggender, som skal håndteres internt i familien. Selvom der nu om dage findes organisationer og sociale myndigheder, som kan gribe ind og forebygge eller forhindre problemer i hjemmet, så er det i mange tilfælde noget, man er tilbageholdende med eller helt afholder sig fra. Og hvis myndighederne endelig vælger at gribe ind en sag, så består problemløsningen som oftest at dialog frem for sanktioner, da det anses for at være et overgreb på familien, hvis man som ekstern instans blander sig i dens (u)orden.

Det er dog i sidste ende intet andet end traditionelle værdier, som ender med at blive sat over loven og dermed spænder ben for håndhævelsen af den, fordi de japanske myndigheder i bund og grund kan betegnes som konfliktsky og typisk ikke gør meget andet end at løfte fingeren over for familier, hvori der opleves vold eller misbrug, indtil dette eskalerer og dermed fremstår alvorligt nok til, at man tør handle.

I 2019 så man næsten en fordobling i antallet af registrerede sager om børnemishandling i Japan, da der blev indrapporteret næsten 2.000 tilfælde, hvilket som sådan ikke skyldtes, at flere børn blev udsat for mishandling, men derimod at man satte fokus på problemet og i højere grad begyndte at forholde sig til det ved at tage det mere seriøst. Samme år blev en 10-årig pige ved navn Mia Kurihara nemlig mishandlet ihjel af sin far, som i 2020 modtog en dom på 16 års fængsel, hvilket var en af de hårdeste

domme, der nogensinde er blevet givet i Japan for mishandling af et barn med dødelig udgang.

Denne sag førte til øget opmærksomhed på børnemishandling og resulterede sågar i en lovændring, som forbød fysisk afstraffelse af børn, hvilket indtil da havde været tilladt i Japan og blot gjorde det sværere at gribe ind i sager om børnemishandling, fordi læger, lærere og sundhedspersonale ikke var uddannet til at identificere tegn på mishandling, så den slags ofte blev overset eller fuldkommen ignoreret af frygt for at komme med falske anklager.

Mia Kuriharas far forsvarede faktisk mishandlingen af sin datter ved at kalde det for disciplinær afstraffelse. Og eftersom dette som udgangspunkt ikke var forbudt, så var det svært for forældre såvel som myndigheder at vide, hvor grænsen til mishandling gik – og derfor var det også besværligt at bedømme, hvornår man skulle gribe ind. Mia havde egentlig været tvangsfjernet i en kort periode, fordi hun i en spørgeundersøgelse på sin skole havde fortalt, at hun blev tæsket af sin far. Så myndighederne var udmærket klar over, at hun blev udsat for vold i hjemmet. Alligevel sendte man hende altså tilbage dertil og overlod familien til sig selv, fordi man antog, at de i fællesskab kunne løse deres ”konflikter” via råd og vejledning.

Denne form for berøringsangst fra myndighedernes side er grunden til, at Mia langt fra er det eneste dødsoffer for mishandling i hjemmet i Japan, hvor der har været et utal af grufulde sager om vanrøgt og omsorgssvigt, fordi familier stadig anses for at være ukrænkelige. Det er også den grundlæggende forklaring på, hvorfor ingen greb ind, da Chiyo som barn blev udsat for seksuelle overgreb og endda fik børn med sin far, mens myndighederne havde kendskab til det – fordi de simpelthen vendte den anden kind til og undlod at blande sig.

Selv hvis Chiyo havde råbt om hjælp, var der altså ingen, der kunne/gad høre hende, fordi hun var en pige, som var